

Arrest

nr. 61 193 van 10 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat S. BUYSSE, en van attaché H. JONKCHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 juli 2010, verklaart er zich op 3 augustus 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 28 januari 2011, verstuurd op 31 januari 2011.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het district Varas in Bamyān. U verklaarde daar te zijn geboren en op zeer jonge leeftijd te zijn vertrokken. U verklaart een sjiëtische Hazara te zijn. Na het verdwijnen van uw vader die soldaat was, vluchtte u met uw moeder,

broers en zus naar Iran. Uw oom besloot dat jullie naar Iran moesten komen omdat het onveilig was in Afghanistan en omdat er geen werk was. U woonde in Iran bij een broer van uw vader die daar al langer leefde, in Teheran, wijk Shahriyar-Koerdezar. In Iran diende u te werken. U zou er illegaal hebben verbleven aangezien uw familie geen geld had voor documenten. U zag er geen toekomst. U kon ook niet terugkeren naar Afghanistan wegens de onveiligheid daar. Daarom besloot u in 2010 uit Iran te vertrekken. U reisde illegaal via Turkije en Griekenland naar Duitsland waar u asiel wilde aanvragen. De Duitse autoriteiten u terug naar België gestuurd omdat u vanuit België Duistland binnenreisde. U vroeg op 3 augustus 2010 asiel aan in België”.

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker kon geen enkel document noch enig ander begin van bewijs voorleggen ter staving van zijn beweerde identiteit, afkomst, asielrelaas en reis naar Europa
- de verklaringen van verzoeker aangaande zijn familiebanden waren weinig overtuigend waardoor de beweerde familiale situatie ongeloofwaardig werd geacht
- de verklaringen van verzoeker over de mogelijkheid tot het bekomen van documenten bleken incoherent
- de kennis van verzoeker over de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in Teheran bleek zo goed als onbestaande
- verzoeker wist niets te vertellen over de eigen bevolkingsgroep (Hazara) wat de geloofwaardigheid van zijn beweerde afkomst ondermijnde
- uit de verklaringen van verzoeker kon geen vluchtelingrechtelijke vrees als reden van vertrek uit Teheran afgeleid worden

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de toepassing van artikel 39/12 van de vreemdelingenwet. Hij betoogt dat er dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers. Hij is van oordeel dat de zaak door de algemene vergadering dient behandeld te worden om de eenheid van rechtspraak te verzekeren.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van de verzoekende partij niet te worden ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4, §2, b vreemdelingenwet, een schending van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29/04/2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn en van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag; schending van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29/04/2009 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn; een schending van de artikelen 48/2 en 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet; schending van de artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen; schending van minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting; schending van de artikelen 2 en 3 EVRM en een manifeste beoordelingsfout.

3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de wijze waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.3. Waar verzoeker zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29/04/2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.4. Verzoeker verwijst eveneens naar de bepalingen opgenomen in de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Zie infra sub 3.12..

3.5. De Raad wijst verzoeker erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

3.7. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

3.8. Verzoeker kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing en benadrukt het belang van de individuele beoordeling van elke asielaanvraag waarbij wordt nagegaan of de asielzoeker geloofwaardige verklaringen aflegt. Verzoeker wijt de miskenningen in de bestreden beslissing aan zijn jonge leeftijd en vraagt dan ook het toekennen van het voordeel van de twijfel. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en vraagt de Raad ambtshalve over te gaan tot een "onderzoek van alle feiten" relevant voor deze zaak.

3.9. De bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de

geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is.

3.10. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel document of begin van bewijs kon voorleggen ter staving van zijn beweerde identiteit, nationaliteit, afkomst, relas en reis naar Europa. Verzoeker legt zeer vage verklaringen af over zijn geboorteplaats in Afghanistan en kan zelfs niet specificeren of hij in een stad dan wel in een dorp geboren is. Ook blijkt hij onbekend te zijn met de situatie van de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in Iran en weet hij zo goed als niets te vertellen over de Hazara's, bevolkingsgroep waartoe hij behoort, noch over de plaatsen waar ze traditioneel in Afghanistan zouden gevestigd zijn (gehoorverslag, 13). De vaststelling hiermee samenhangend dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over de documenten die Afghaanse vluchtelingen in Iran kunnen bekomen hypothekeert op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen een Afghaanse vluchteling uit Iran te zijn. Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen bovendien dat hij Iran niet verlaten heeft uit vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Hij beperkt zijn verklaringen tot te stellen dat: *"Iran was zoals Afghanistan, dat ging langzaam verslechteren. Iran was niet goed en tegen Afghanen waren ze helemaal niet goed."* (gehoorverslag, 16). Op de vraag waarom verzoeker niet naar Iran wil terugkeren verklaart hij: *"Ik houd niet van Iran."* (gehoorverslag, 18).

Het feit dat verzoeker jong is, volstaat niet om zijn beperkte kennis te verklaren. Veel van deze vaststellingen gaan immers over zijn concrete, dagelijkse leefwereld en ook van een jong iemand mag verwacht worden dat hij zijn leefwereld op afdoende wijze kan beschrijven, zeker voor iemand die al snel is beginnen werken waardoor hij zeker deel nam aan het openbare leven en in contact kwam met andere Afghaanse vluchtelingen in dezelfde situatie.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.12. In zoverre verzoeker verwijst naar niet nader gepreciseerde "bovenstaande duidelijke recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid", welke evenmin als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd, en hij hiermee doelt op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn herkomst uit Afghanistan en zijn profiel als Afghaanse vluchteling in Iran zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst en nationaliteit. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

3.13. Waar verzoeker in fine vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER